

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1168/2015
28.01.2016. година
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Р.Б. из Ч., кога заступа Г.Г., адвокат из Ч., против туженог ЈКП Ч. из Ч., кога заступа Ј.М., адвокат из Ч., ради поништаја одлуке о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2155/13 од 26.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2155/13 од 26.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 45/2011 од 04.04.2013. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи решење о отказу уговора о раду број 4420 од 25.10.2006. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 648.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2155/13 од 26.05.2014. године укинута је наведена пресуда Основног суда и усвојен тужбени захтев, поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број 4420 од 25.10.2006. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 540.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу одредби члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09 и 53/13-УС) који се примењује на основу одредби члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11) и налази да је ревизија неоснована.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда поступка из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона на коју се неосновано указује ревизијом. Побијана одлука садржи јасне, потпуне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама.

Према чињеничном стању утврђеном на расправи пред другостепеним судом произилази да је тужилац био у радном односу код туженог на пословима вишег благајника наплате у одељењу благајне туженог у Ч., да је по налогу ВД директора туженог извршен увид у снимке видео надзора ради утврђења у које време је благајна затварана, да је по сачињеном извештају 05.09.2006. године директору поднета пријава 07.09.2006. године против тужиоца због повреде радне обавезе, којом је наведено да је тужилац током јула 2006. године затварао благајну пре завршетка радног времена чиме је онемогућио да се врши наплата за извршене услуге грејања од корисника. Тужиоцу је достављено упозорење 12.09.2006. године, на које се изјаснио, након чега је решењем директора туженог број 4420 од 25.10.2006. године тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, члана 121. став 1. тачка 3. и става 2. Правилника о раду и тачке 27. 4. алинеја 2. анекса II. уговора о раду, јер је током јула 2006. године радећи на пословима вишег благајника наплате у више наврата неоправдано напуштао просторије благајне туженог у којима је обављао послове и исте затварао пре завршетка радног времена у терминима ближе означеним наведеним решењем. Током јула 2006. године пословни простор туженог у коме је радио тужилац је обезбеђиван од стране Предузећа за физичко-техничко обезбеђење и услуге ТНТ С. преко запосленог Н.П. из чијег исказа је као и исказа тужиоца утврђено да тужилац јула 2006. године није напуштао радно место током радног времена. Вештаци М.В. и З.В. су се усаглашеним налазом и мишљењем изјаснили да видео снимци туженог не потврђују да је тужилац напуштао радно место у спорним временским периодима из побијаног решења док је вештак М.С. својим налазом и мишљењем потврдио да се време забележеног видео записима поклапа са временом настанка снимака и да тужилац ниједан дан за који су анализирани видео записи није долазио на рад у 9,00 часова нити одлазио са рада у 17,00 часова. Покушано усаглашавање наведених вештака није постигнуто. Оценом изведених доказа другостепени суд је закључио да тужени није доказао извршену повреду радне обавезе тужиоца. Утврђено је да тужилац током јула 2006. године није неоправдано напуштао радно место у току рада нити неоправдано излазио са рада пре завршетка радног времена.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право и то одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду поништајем решења о отказу уговора о раду и враћањем тужиоца на рад код

туженог. Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Скривљена повреда радне обавезе као отказни разлог подразумева да је послодавац доказао да је на начин, место и у време наведено решењем о отказу запослени предузео противправне радње утврђене општим актом или уговором о раду. Како је наведено у овом случају изостало нису испуњени законски услови за престанак радног односа тужиоца. Супротно наводима ревизије нема пропуста другостепеног суда у вези спровођења вештачења и оцене налаза и мишљења. Другостепени суд је правилно применио одредбе члана 249 – 260. Закона о парничном поступку и Закона о судским вештацима. Даљим образлагањем пресуде не би се постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**